

Τέκνον Τιμόθεε, χάριν ἔχω τῷ Θεῷ, ᾧ λατρεύω ἀπὸ προγόνων ἐν καθαρᾷ συνειδήσει, ὡς ἀδιάλειπτον ἔχω τὴν περὶ σοῦ μνησίαν ἐν ταῖς δεήσεσί μου νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἐπιποθῶν σε ἰδεῖν, μεμνημένος σου τῶν δακρύων, ἵνα χαρᾶς πληρωθῶ, ὑπόμνησιν λαμβάνων τῆς ἐν σοὶ ἀνυποκρίτου πίστεως, ἣτις ἐνώκησε πρῶτον ἐν τῇ μάμμῃ σου Λωΐδι καὶ τῇ μητρί σου Εὐνίκη, πέπεισμαι δὲ ὅτι καὶ ἐν σοί. Δι' ἣν αἰτίαν ἀναμιμνήσκω σε ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὃ ἐστὶν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου· οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς Πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ.

Μὴ οὖν ἐπαισχυνθῆς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν μηδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐτοῦ, ἀλλὰ συγκακοπάθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύνάμιν Θεοῦ, τοῦ σώσαντος ἡμᾶς καὶ καλέσαντος κλήσει ἁγία, οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν πρόθεσιν καὶ χάριν, τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰωνίων.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τέκνον Τιμόθεε, εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον λατρεύω, ὅπως οἱ πρόγονοί μου, μὲ καθαρὴν συνείδησιν, ὅταν ἀδιακόπως σὲ ἀναφέρω εἰς τὰς προσευχάς μου νύχτα καὶ ἡμέραν. Ἐπειδὴ θυμᾶμαι τὰ δάκρυά σου, ἐπιθυμῶ ζωηρῶς νὰ σὲ ἰδῶ, διὰ νὰ γεμίσω ἀπὸ χαρὰν. Θυμᾶμαι τὴν εἰλικρινῆ πίστιν σου, ἣ ὁποία κατώκησε πρῶτα εἰς τὴν μάμμην σου Λωΐδα καὶ εἰς τὴν μητέρα σου Εὐνίκη, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι κατοικεῖ καὶ σ' ἐσέ. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, σοῦ ὑπενθυμίζω νὰ ἀναζωπυρῆς τὴν φλόγα τοῦ χαρίσματος τοῦ Θεοῦ, ποῦ εἶναι μέσα σου διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου, διότι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωσε πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ.

Νὰ μὴ ἐντραπῆς, λοιπόν, τὴν μαρτυρίαν ὑπὲρ τοῦ Κυρίου μας, οὔτε ἐμέ, τὸν φυλακισμένον του, ἀλλὰ κακοπάθησε καὶ σὺ διὰ τὸ εὐαγγέλιον μὲ τὴν δύνάμιν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔσωσε καὶ μᾶς ἐκάλεσε μὲ κλήσιν ἁγίαν, ὅχι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἔργων μας, ἀλλὰ κατὰ τὴν δικὴν του πρόθεσιν καὶ χάριν, ἣ ὁποία ἐδόθηκε σ' ἐμᾶς πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.